

Molitev

Ne gre mi in ne gre ... pisanje od rok. Ni vsak dan za pisanje in ni vsak dan za molitev. Pa odprem nekaj knjig, iščem ideje, navdihe velikih mož in žena in kmalu najdem tolažbo. Blaženi A. M. Slomšek pravi: »Branje in pisanje je le lupina, jedro pa krščanska omika in žlahtno srce.« Naš blaženi je res car, bi rekli mladi v slengu. Pa še čisto prav ima naš škof Slomšek. Kaj bi pisala velike besede o molitvi, na katero dostikrat pozabim?! Kaj bi pisala, da je to srčika mojega dne, če pa največkrat zvečer, ko najdem »svojih pet minut«, med molitvijo zaspim. Vse, kar mi ostane, je vzklík: «Gospod, Jezus Kristus, Božji sin, usmili se mene, grešnice!» In ko obupano zrem v prazen list papirja in na ustnicah ni prošnje, ni molitve za to, da bi se mi »odprlo«, me blažena Mati Terezija poboža s svojo besedo: «In ko pridejo časi, ko ne moremo moliti, bodimo preprosti. Če je Jezus v našem srcu, mu prepustimo molitev, pustimo mu, da moli v nas, da govori s svojim Očetom v tišini našega srca. Če ne moremo moliti, bo molil On. In ko nimamo ničesar, da bi mu dali – mu dajmo ta nič. In če je moje srce čisto, če je moje srce Jezus, če je moje srce tabernakelj živega Boga, posvečeno v milosti, sva Jezus in jaz eno. On moli v meni, On misli v meni, On dela v meni, On dela z menoj in po meni, On uporablja moj dar govora.» Gospod, prosim Te, da bi Ti vsak dan znova zaupala in verovala, da si tudi v meni.

Andreja Žakelj

MISLI ZA SPODBUDO

**Preden govoriš, poslušaj.
Preden napišeš, premisli.
Preden zapraviš, zasluži.
Preden investiraš, razišči.
Preden kritiziraš, počakaj.
Preden moliš, odpusti.
Preden obupaš, poskusi.
Preden se upokojiš, prihrani.
Preden umreš, daj.**
(William Arthur Ward)

**Ko želiš vse skupaj pustiti,
se spomni (R)azloga,
zaradi katerega si vztrajal tako dolgo.**
(N. N.)

**Dom je mesto, kamor lahko vedno greš.
V družini te imajo radi ne glede na vse.
Če imaš oboje, si bogat!**
(N. N.)

*Jezus jim je rekel:
»Ali niste nikoli brali
v Pismih:
Kamen, ki so ga zidarji zavrgli,
je postal vogelni kamen.
Gospod je to naredil
in čudovito je
v naših očeh.«*
(Mt 21,42)

Tudi vsakdo izmed nas je droben kamenček v neizmerno velikem mozaiku, ki ga predstavlja naša Cerkev. Vsakdo izmed nas je zelo pomemben, saj bi bila brez kateregakoli »kamenčka« podoba nepopolna. Se torej trudim, da bi prispeval/a k lepoti podobe, katere del sem?

Izdala Župnija Žiri, Jobstova cesta 34, 4226 Žiri. TRR: 07000-0000846221
Odgovarja: Igor Jereb, župnik. ☎ 04 5105 000, ✉ zupnija.ziri@rkc.si, <http://zupnija-ziri.si>
mobitel župnik: Igor Jereb: 041 703 578
Ure, ko je duhovnik na voljo: pon.: 17⁰⁰ – 18⁴⁵ in po vsaki sveti maši.
Naklada: 800 izvodov

VSAK KRUH IMA SVOJO SKORJO

Ko smo letos peš romali na Sveto goro, je manjša skupinica po končani sveti maši obstala za cerkvijo v prijetnem klepetu s svetogorskim bratom Lebrehtom. Opazovali smo naš avtobus, ki je čakal zamudnike. »Letanje« sem in tja in iskanje še zadnjih romarjev, da bo avtobus lahko odpeljal, je bilo kar živahno. Pa nas brat Lebreht vpraša, naj mu razložimo, kaj se pravzaprav dogaja.

Hotela sem mu že začeti razlagati, ko se mi je zazdelo, da ga sama razlaga niti ne bo zanimala, saj se ga pravzaprav nič ne tiče, zato sem mu rekla, da ima vsak kruh skorjo, to kar vidi, pa je skorja kruha našega župnika.

Pater se je prešerno nasmejal in rekel : »Aha, že razumem. Zanimivo pa je to, da žlahtnost kruhu daje prav skorja.«

Ta njegova izjava mi kar ni hotela iz spomina. Sama osebno imam veliko rajši sredico, najbrž malo tudi zato, ker leta niso prizanašala mojim zobem, pa vendar drži tudi, da zna biti skorja, ko jo dobro prežvečim, zelo okusna.

Kakšen je moj kruh? Kakšno skorjo ima?

Učili so me, da moram kruh vedno spoštovati, da ne smem zavreči niti skorjice. Naučenega se poskušam držati. A tokrat sem razmišljala o drugem kruhu, razmišljala sem o svojem življenju. Tudi tu so me starši učili, da je življenje največji dar, da je sveto in se zato ne sme zavreči. Hvala Bogu, moj življenjski kruh ima kar precej sočne mehke sredice, a vendarle ima tudi skorjo.

Imela sem že težke čase, ko skoraj nisem vedela, kako se bom pregrizla naprej in spomnim se, kako me je obiskala znanka prav v takem – zame težkem – času. Prišla se mi je potožiti in mi razložiti svoje težave. Zdelo se mi je, kot da brije norca iz mene, potem pa sem jo malo bolje pogledala in videla, da se ji njene težave prav res zdijo ogromne. Gledala sem jo in ji kimala in razmišljala, kako pravzaprav vsak vidi in čuti predvsem sebe. Kolikokrat sem ji jaz podobna. O, ja, saj opazimo tujo bolečino, a le za trenutek, kajti preveč imamo dela s svojo »skorjo«. Najbrž je tako deloma celo prav. Človek je, pa naj živi še v tako veliki družini, velikokrat sam. Življenje nam prinese veliko takih težav, ki jih moramo sami premisliti in rešiti. Ni prijetno, a ko se pregrizemo skozi, smo srečnejši in bogatejši. Velikokrat slišimo od ljudi, ki so preživeli težko preizkušnjo, da se jim je odprl nov pogled na življenje, da znajo šele zdaj resnično živeti.

Drži pa tudi, da kadar je skorja pretrda, jo je potrebno namočiti v vroče mleko. Zato je tako pomembno, da gradimo skupnost, družinsko, vaško, župnijsko, kajti ta skupnost nam je v težkih časih lahko »vroče mleko«.

Hermina Cankar

ALKOHOL POVZROČA TRAVME

Alkoholizem je bil in je pri Slovencih velik problem. Ramovš pravi: »*Alkohol povzroča zasvojenost. Dolgotrajnejše uživanje alkohola ali drugih omamnih snovi se utiri organsko in psihično kot umetna potreba ali zasvojenost, ki čedalje bolj neizprosno zahteva svojo zadovoljitev, pri tem pa daje čedalje manj užitka v primerjavi z začetnim obdobjem. Zasvojenost čuti človek navadno močnejše kot svoje telesne, duševne, duhovne, socialne, razvojne in druge pristne človeške potrebe. Z razvojem zasvojenosti z alkoholom ali drugimi omamnimi snovmi se stopnjuje človekovo propadanje na vseh razsežnostih, ker so čedalje huje zanemarjene pristne človekove potrebe.*«

Današnji čas je čas, ko večina ljudi še vedno ne ve, kaj je alkohol in kako alkohol razdiralno vpliva na posameznika, njihove družine in celoten družinski sistem.

V večini primerov alkohol deluje kot antidepresiv, dokler človek ne postane zasvojen. Odvisen postane od alkohola, ko vsakodnevno pije, ponavlja, doliva in ne zna določiti meje, kdaj nehati. Pije, dokler ni psihično in fizično odvisen od njega.

Vzroke za takšno vedenje lahko iščemo v primarnih družinah več generacij nazaj. Alkoholno vzdušje prežema družine in celotni družinski sistem. Dostikrat se lahko človek sprašuje, zakaj leta in leta ponavlja določena škodljiva vedenja, pa ne ve odgovora. Ta škodljiva vedenja potegnejo v neko vzdušje, čeprav nekje globoko čutijo, da tega ne želijo. Vendar človeka neka nevidna sila vleče v to. (Diplomska naloga: Odvisnost in travma, 2010.)

Na teološki fakulteti sem spoznala Majo, ki se mi je zaupala. Spominjam se, da sem bila obupana in potrta. Maja je prisedla k meni in mi dejala: »Če bom jaz zmogla, ker o veri ne vem nič (bila je samo krščena), boš tudi ti.« Iz nje je odsevalo pozitivno mišljenje, moč, volja in pogum. Zaupala mi je zgodbo, kako se je osvobodila alkoholne omame, sama je zmogla narediti odločilni korak. Vzela je življenje v svoje roke.

Odlomek iz Majine diplomske naloge Odvisnost in travma.

Nekako sem se skozi enoletni proces preoblikovala in spremenila. Vedenje oziroma izražanje občutij ni več organsko vezano na travmo. Pridobljene pozitivne izkušnje so se v novi pozitivni situaciji zapisale v spomin z novimi dogodki, vendar pa je še vedno prisotno tisto staro, utečeno, vendar ne razdiralno vedenje. Z njimi upravljajš sam in nič več travma.

Proces razgrajevanja teh čutenj, ki so skrita za obrambnimi zidovi, je težak, ni le razgradnja površinskih afektov, ampak tudi notranjih, ki so bili skriti, pozabljeni globoko v naši notranjosti, v naši globini, v našem pravem jazu. Resnično je pomembno, da se zaveš teh občutij, duhovnih dimenzij, kajti le-te te rešijo in povežejo s samim seboj, tako ti uspe integrirati spolnost v osebo in postaneš svoboden in mirnejši. Občutja ob tem so neizmerna, pred tem čutiš, da te v globini nekaj drži in te ne more izpustiti. Nekako prideš do vozla, preko katerega ne moreš iti, ko pa se razreši, se vse spravi v red. Čutenja se sprostijo, odleže v duši, začutiš notranji mir in svobodo, katero si iskal (s tem lahko izpustiš tudi samo misel na drugo osebo). Skozi proces prideš do spoznanj, odpre se ti zgodba, podobna tisti iz mladosti, koliko pa si želiš sprememb, pa je odvisno od tebe. Hkrati se moraš zavedati, da se spreminjaš in to sprejemaš. Postaneš drug človek, modrejši in izkušenejši.

Vera dostikrat pomaga in lahko razjasni marsikatero nerešeno vprašanje. V določenih situacijah nudi celo oporo, na katero se lahko posameznik v samem procesu opre, predvsem poišče stik z Bogom, vzpostavi nov odnos, prostor med jaz in ti in gre čez, kot pravi evangelij: »*Vse premoremo v njem, ki nam daje moč.*«

MOJE POSLANSTVO

Začelo se je zaradi praznovanja nedelje – Gospodovega dne. Toda moja poklicna pot je pogosto zahtevala najprej opraviti službo. V teh zgodnjih jutrih sem sredi mesta srečevala mlade izgublence, ki so se opotekaje – v omami vračali proti domu. Spraševala sem se, ali lahko jaz kaj storim za mlade? Slišala sem klic domačega duhovnika, ki je vabil v katehetsko pastoralno šolo. Vpiši se in nekaj naredi, mi je govoril glas, vendar sem našla sto izgovorov, da taka pot ni zame. Po več letih omahovanja sem v notranjem boju storila korak in stopila na to pot. V pripravi na to poslanstvo me je pot pripeljala v Žiri. »Kakšni bodo veroučenci, bodo radi prihajali?« sem se spraševala. »Kako bodo potekale ure? Kakšni bodo starši?«

Žiri, 9. 9. 2013 – prva veroučna ura v učilnici v kleti. Na seznamu je 35 učencev 4. razreda. Prihajajo ... zmanjka stolčkov ... zadaj najdem blazine ... posedejo se po prostoru. Po preverjanju ugotovim, da so, razen ene punčke, prišli vsi k prvi uri. Umirimo se in začnem z vprašanjem: »Kdaj si ti v življenju srečen?« Odgovarjajo ...

Zemlja je bila v začetku pusta in prazna. Po Božji besedi je nastala svetloba, rastline, živali. Bog je ustvaril človeka Adama in Evo. Bog je videl vse in bilo je prav dobro (prim. 1Mz).

Moje poslanstvo vidim prav v tem, da bi za urico v tednu prinesla v življenje učencev Luč. Tako kot je bila v začetku zemlja pusta, je tudi danes siromašno življenje mnogih otrok. Imajo obilo materialnih stvari in malo duhovne hrane. Ostajajo notranje prazni, osamljeni, žalostni.

To praznino pa lahko napolnimo z ljubeznijo do Boga in ljudi. Vzemi svoj križ in hodi za Jezusom. Eno je potrebno: vera, upanje in ljubezen – in ta je najvažnejša.

Darja Marija Ogrič

Poklic katehistinje je poklic, ki ga ne delaš samo osem ur na dan, temveč zaobjema vse tvoje življenje. Je poslanstvo. Je dar in milost Boga. Ko se sama oziram nazaj, na prehojeno pot, me spremljajo lepi občutki. Vesela sem, da me je Jezus poklical na to pot, na pot oznanjevanja.

Spominjam se, da sem že kot majhna deklica zelo rada zahajala v cerkev, ne samo k maši, ampak kar tako, da sem Jezusa samo pozdravila. Moj oče je bil namreč mežnar, zato mi je bila cerkev drugi dom. Kot osnovnošolka pa sem ga kdaj tudi nadomeščala. Pripravila sem vse za mašo ... Spominjam se, da mi je naš domači misijonar, ki je dolga leta deloval v Kanadi, nekoč za »nagrado«, ker sem mu cel mesec pripravljala za mašo, podaril misijonski rožni venec. Še danes ga hranim kot dragocen spomin. V cerkvi sem se vedno prijetno in dobro počutila. Ko sem se kasneje odločala za svojo življenjsko pot, sem veliko premišljevala tudi o redovniškem poklicu. Imela sem srečo, da so me na moji duhovni poti spremljali duhovniki, ki so me znali prav usmerjati, mi prisluhniti in svetovati.

Ko sem si zastavljala resna življenjska vprašanja in obenem v sebi čutila klic, da me Jezus kliče, nisem prav dobro razumela, kaj On od mene želi. In moja pot me je po Božji previdnosti pripeljala na pot, da sem se vpisala na katehetsko pastoralno šolo in takoj v sebi začutila, da je to pot, na katero me Jezus vabi. Biti katehistinja. Oznanjati Kristusa. Danes – po več kot dvajsetih letih poučevanja – se veselim vsakega novega veroučnega leta, ker vem, da bo Jezus po meni uresničeval svoje delo. Rada imam otroke in veselja, ki ga doživim z njimi, se ne da opisati.

Dolores Mrzlikar, katehistinja

»ŽIVLJENJE NAJ BODE TI DELAVEN DAN!«

V Cerkvi si kar znamo privoščiti praznovanja. Poletje zaznamujejo nove maše z množicami vernikov, narodnimi nošami, mlaji, polnimi krožniki dobrot in vznesenimi govori. Iz meseca v mesec se vrstijo srebrne in zlate maše, blagoslovi obnovljenih orgel, novih zvonov in restavriranih oltarjev s pozlačenimi kipi svetnikov. Tu so še farna žegnanja, festivali in koncerti, slavnostne akademije, odkritja spominskih kipov in še bi lahko naštevali. Vsi ti dogodki so navadno dobro obiskani, a ko je praznovanje mimo, mize pospravljene in narodne noše lepo zložene po omarah, znova razočarani ugotavljamo, da so naše cerkve čedalje bolj prazne.

Praznovanja so seveda potrebna, saj dajejo življenju sok in potrebno sproščenost. Vendar nas velikokrat zazibljejo v dremež, v katerem se nam zdi vse lepo in prijetno, mehko in sladko. Resnica pa je seveda rahlo drugačna.

Lahko je biti veren s polnim krožnikom sladkih dobrot v senci lepo obnovljene in pravkar blagoslovljene cerkve, v družbi množice krajanov in škofa, ki je posebej za to priložnost obiskal faro. A to žal ni merilo naše vernosti, saj se ta ne preizkuša na praznovanjih, temveč takrat, kadar prideta bolezen in osamljenost, ko izgubimo službo, imetje, mladost ali pa samo zaupanje v duhovnika.

V minulih tednih smo po televiziji spremljali veliko pomembnih športnih dogodkov, od evropskega prvenstva v košarki do reprezentančnih tekem naših nogometašev in prvih nastopov klubov v nogometni ligi prvakov. Koliko treningov, discipline in odrekovanja je bilo potrebnih, da so vsi ti fantje postali zvezde na športnem nebu, ko pa že osnovnošolci vadijo nekajkrat tedensko. Tudi glasbeniki, slikarji in mnogi drugi z lenobo ne pridejo daleč. »Če ne bi vadil en dan, bi za to vedel samo jaz. Če ne bi vadil tri dni, bi to slišali moji kolegi. Če ne bi vadil en teden, pa bi to opazili vsi,« je dejal znani glasbenik. *Brez muje se pač čevelj ne obuže.*

Pa smo znova pri praznovanjih. Gospodinje morajo iz dneva v dan utrjevati kuharsko znanje, da bodo ljudje tudi na naslednjem praznovanju radi segli po njihovi potici. Duhovniki morajo nenehno iskati bližino Boga in ljudi, da bodo srečni, mi pa ne bomo prepogosto poslušali novic o cerkvenih aferah in izstopih priznanih teologov. Prav tako pa moramo vero iz dneva v dan poglobljati tudi vsi drugi verniki, da ne bomo začeli izgubljati trdnosti in tal pod nogami, naši sosedje v cerkveni klopi pa ugotavljati, da nas že dolgo ni bilo na spregled.

»Ni praznik, predragi mi, naše življenje, življenje naj bode ti delaven dan! Na delo tedaj, ker resnobni so dnovi, a delo in trud ti nebo blagoslovi!« bi (je) rekel pesnik in duhovnik Simon Gregorčič.

Andrej Praznik